

#Kneedgumbenen

‘Bij de volgende afslag linksaf.’ Wanda, onze navigatie, tettert dwars door YouTube heen. Mama stopt.

Ik zet mijn filmpje op pauze en kijk door de autoruit naar buiten. Het is bijna één uur.

Waarom luistert mama niet gewoon naar Wanda?

We staan stil in de berm, bij een houten bord dat ongeveer zo groot is als mijn bed. WELKOM IN DRIE staat er in koeienletters op. Het bestaat echt. Toen papa en mama zeiden dat we een weekend naar een relax-camping gingen in Drie, dacht ik dat ze een grapje maakten. Ik vroeg me af of het tussen de dorpjes Twee en Vier zou liggen.

Papa draait zich om naar de achterbank. ‘We zijn er bijna.’

‘Waarom stopt mama dan?’

Ze draait zich ook om. ‘Speciaal voor jou. Zodat je een foto kan maken voor je Instagram, voor je vriendinnen of..’

Met mijn handen vorm ik een hartje.

Ik ren de auto uit en maak een selfie voor het bord. Ik DM de mooiste naar Evie en Maud in de Insta-chat. Snel tik ik een berichtje:

12:53 PM

We zijn er bijna. Kijk maar. Moet nog mooi
filtertje overheen. Dus precies om één uur
plaatsen lukt niet 🙄.

Die van twee uur lukt. LYSM Sarah

Wanda herhaalt, bozer dit keer, dat we linksaf moeten. Mama luistert gelukkig.

We volgen een smalle weg met hobbels en kuilen. De boodschappentas, met een zak chips bovenop, knispert tegen de hoedenplank.

Opeens zie ik verderop aan de rechterkant van de weg twee herten. Op hun gemakje staan ze daar te grazen. Mama rijdt er recht op af.

Ik open mijn mond om te roepen dat ze moet uitkijken. Net op tijd zie ik dat ze hartstikke nep zijn. Gemaakt van gevlochten takjes.

‘Kijk Sarah, zoiets kan jij misschien ook wel knutselen,’ zegt mama.

Ik pers er een flauw lachje uit.

Ik knutsel vooral met foto’s, gifjes en filters op Instagram. Tijd voor iets met takjes heb ik echt niet. Evie, Maud en ik hebben samen een Instagramaccount. Daar delen we ‘Het verslag van de dag’ en dat doen we om en om. Ik ben nu aan de beurt. Omdat ik twee dagen op de camping zit en mijn verslag spectaculair wordt.

Links van de auto staat een vierkant stenen gebouw. Hier staat het woord RECEPTIE ook in enorme letters op de muur. Heeft iedereen in Drie slechte ogen of zo?

Mama parkeert scheef in het vak en stapt uit. ‘Ik ga ons aanmelden en haal de sleutels van het huisje op.’

‘Ik ga met je mee,’ zegt papa.

Ik stap ook uit. En maak een foto van de fontein die naast het gebouw staat. Mama loopt naar binnen.

Papa leest het witte papier op de glazen deur. Hij drukt zijn vinger erop. ‘Sarah, er is hier van alles te doen.’

Ik ga op mijn tenen staan en lees hardop voor.

‘Spelletjes-uitleen. Ganzenbord, Mens erger je niet!, Rummikub.’

Dat kan ook op je telefoon. Oké dan, die ouderwetse misschien niet. Maar wie speelt dat nog?

Ik lees verder. ‘Bibliotheek hele dag geopend.’ Welke camping heeft er nou een bieb? Ik wapper met mijn telefoon en kijk papa aan. ‘Je denkt zeker dat ik tijd heb om me te vervelen.’

Papa knipoogt en loopt naar binnen. Ik maak een selfie met de gevlochten herten, die ik meteen DM naar Evie en Maud.

Huh? Die van het welkomstbord is niet verstuurd.

Ik probeer het nog een keer.

En nog eens.

Ik schud met mijn telefoon, sluit Instagram af en start het opnieuw.

Hoe kan dit?

Ik heb een bericht. Daar zie ik de sms van NLDataOnly: *Beste klant, u hebt nu 100% van uw internetgeod verbruikt.*

‘Nee!’

Ik duw de glazen deur van de receptie open en kijk rond. Eén muur is wit en hangt vol met schilderijen van

bomen, weilanden, koeien en schapen. Het lijkt op de wachtkamer van de tandarts.

Papa hangt tegen de muur en bladert door een tijdschrift.

‘Waar is mama?’

‘Hier, Sarah. Het hoekje om,’ zegt ze.

Ik ga op haar stem af. ‘Mam, mijn bundel is op. Ik moet internet hebben anders...’

Als ik het schilderij achter de receptie zie, veranderen mijn benen in kneedgum en zak ik op de grond.

Mama hijst me aan mijn t-shirt omhoog. ‘Hè toch! Wat heb je?’

Ik wankel en wijs naar de muur achter de receptie. ‘Kijk daar...’

Mama’s ogen volgen mijn trillende vinger.

Ik knijp mijn ogen dicht tot ik sterretjes zie.

Voorzichtig open ik ze. Het staat er echt.

In knalgeel.

NO WIFI.

#Geen wifi

Het eerste wat ik doe als we aankomen, is met mijn telefoon in de lucht tien rondjes om het houten huisje lopen.

Niks.

Nada.

Noppes wifi.

‘Wat een schattig optrekje,’ zegt mama even later als ze het huisje heeft gecontroleerd op spinnen. ‘Vind je niet?’

Ik zit in de deuropening, lekker in de weg.

Er staan een zwarte bank, twee luie stoelen, een kleine eettafel en een lamp. Niets leuks aan. ‘Ik vind het een stom huisje en een stomme camping. Dit wordt het saaieste weekend van mijn leven.’

‘Nou nou,’ zegt papa, die opeens achter me staat. ‘Dat mag wel een tandje minder.’

‘De omgeving is erg instagramable,’ zegt mama opgewekt.

‘Zonder wifi valt er niets te instagrammen,’ zeg ik.

Ze wurmt zich langs me heen en ziet niet dat ik heel boos naar haar kijk.

Ik zit naast mama. Op de bank. Ze leest een boek. Papa zit in de luie stoel tegenover ons en leest een folder over een blotevoetenpad. Hij denkt zeker dat ik met hem mee ga. Mooi niet dus.

Ik zucht hard en probeer niet te knippen. Telkens als ik mijn ogen sluit, zie ik die akelige gele letters weer voor me.

Toen papa en mama net vertelden dat dit een fijn wifi-loos weekend zou worden, ging ik huilen, schreeuwen en stampen. Omdat zij willen lezen en niksen? Hallo, en ik dan?

Daarna mocht ik het woord wifi niet meer hardop zeggen. Als ik het wel doe, moet ik stante pede mijn telefoon inleveren. Ik weet niet eens wat dat betekent. Maar door hoe mama keek, kan ik het wel raden.

Ik vind het raar dat ik 'het' niet meer mag zeggen. Normaal als we op visite gaan, zeggen ze meteen: 'Vraag maar naar de code van de dingetjes.'

In Drie willen ze rust. Bestaan er eigenlijk rusthuizen voor vaders en moeders? Zo ja, dan breng ik ze er nu naartoe.

Mijn hoofd bonkt. Dat komt doordat ik omgekeerd op de bank hang. Het voelt niet fijn, maar zo denk ik niet aan de...

Mislukt.

Ik pak mijn telefoon, open de Instachat en tik op Evies profielfoto. Evie is mijn bestie. Maud is mijn buurmeisje. Ze snappen er natuurlijk niets van dat ik nog steeds niets geplaatst heb en ze niet DM.

Ik glij van de bank en blijf een poosje op de grond liggen.

Papa kijkt naar me. Hij trekt een wenkbrauw op en grinnikt. 'Heb je het zwaar, Sarah?'

‘Ja.’ Ik plof op de bank en met mijn armen over elkaar kijk ik zo boos als ik kan.

‘Ga je nu echt de komende dagen alleen maar chagrijnig op de bank hangen?’ vraagt mama.

‘Ja.’ Ik veer op. ‘Maar als ik MB’s van jullie krijg, dan natuurlijk niet.’

Traag schudt ze haar hoofd.

‘En als ik ze zelf betaal? Ik heb twaalf euro bij me,’ zeg ik snel.

‘Ook niet.’

‘Mam, het moet!’

‘Stel je niet zo aan, Sarah,’ zegt mama.

‘Dat doe ik niet!’ Ik sta op en stamp door de kleine woonkamer. Papa houdt de flyer voor zijn gezicht. Aan de kreukels naast zijn ogen zie ik dat hij lacht.

Mama snuift. ‘Het is weleens goed voor je, zo’n weekend. Dingen doen zonder die telefoon.’

Ik heb zin om op de grond te gaan liggen, zoals kleuters dat weleens doen. ‘Mam! Ik ben aan de beurt voor het verslag van de dag! En dat wist je!’

‘Dan ruil je maar,’ zegt ze.

Mijn hoofd ontploft bijna. Ze snapt het niet. ‘Dat moet ik dan toch ook laten weten? Ik heb het beloofd. En van jou moet ik altijd mijn belofte nakomen.’

‘Jajaja,’ zegt ze. ‘Joh, ga gewoon iets doen, vermaak jezelf maar een poosje.’

Aan het plafond naast de lamp zweeft een spinnenwebdraadje. Ik stel me voor hoe een dikke harige spin als een Tarzan aan het plafond slingert en op mama’s hoofd landt.

Ik zucht. ‘Wat dan?’

Mama legt haar boek op tafel. ‘Iets. Ga lezen of zo.’

‘Mag ik het jouwe dan?’ Ik pak haar boek. Als ik het woordje ‘moord’ in de titel zie, leg ik het gauw terug. ‘Laat maar.’ Als papa nou maar niets zegt over de campingbibliotheek. Gelukkig krijgt hij die kans niet.

‘Doe eens gek,’ zegt mama. ‘Ga buiten spelen.’

Ik trek een vies gezicht. ‘Buiten spelen?’

Mama knikt, alsof dit haar beste idee ooit is.

‘Geen zin in.’

‘Dan doe je het maar zónder zin,’ zegt ze.

Ik tel tot tien en wijs naar buiten. ‘Met wie dan?! Die opa daar met die worsthond? Of de steentjes op het pad? Er zijn niet eens kinderen hier.’

Mama sluit haar ogen en ademt diep in. Een voor een tikt ze met haar vingers tegen elkaar. Ze telt. Meestal tot twintig. Ik denk nu tot honderd. ‘Over een uur.’ Ze tikt op haar horloge. ‘Om drie uur. Dan pas wil ik je hier terug zien.’

Ik pak mijn telefoon. ‘Oké, oké, ik ga al!’

